

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2020

**ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. 16-24 Μτθ. κβ΄ 14)
13 Δεκεμβρίου 2020**

Στὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα, ἀδελφοί μου, ἀκούσαμε τὴν παραβολὴ τοῦ μεγάλου δείπνου ποὺ ἐκφράζει τὴν οἰκονομία τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ καὶ ἀποκαλύπτει «τὴν ἀνέκφραστον ἀπόλαυσιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ἐνριστόμενος ὁ Κύριος σὲ κάποιο δεῖπνο, ἔνας ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων τοῦ εἶπε· «Μακάριος δος φάγεται ἄρτον ἐν τῇ Βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. 14-15), δηλαδὴ εἶναι εύτυχὴς ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἀξιωθεῖ νὰ καθίσει μαζὶ μὲ τόν μεσσία, τοὺς Πατριάρχες καὶ τοὺς προφῆτες στὴν τράπεζα τοῦ οὐρανοῦ καὶ θὰ ἔχει οὐράνια χαρὰ καὶ εὐφροσύνη. Ποιοὶ δύμας θὰ ἀπολαύσουν αὐτὴ τὴ μακαριότητα καὶ εύτυχία; Μήπως, ἐνῷ ὅλοι προσκαλοῦνται, ὑπάρχοντα μερικοὶ οἱ ὅποιοι ἀρνοῦνται τὴν συμμετοχή τους καὶ χάνουν τὸν οὐράνιο θησαυρό; Μήπως ὁ οὐράνιος οἰκοδεσπότης γνωστοποιεῖ σὲ ὅλους τὴν πρόσκληση, ἀλλὰ οἱ προσκαλούμενοι στρέφουν τὰ νῶτα καὶ παίρνουν ἄλλες κατευθύνσεις;

Ο Θεὸς ἀδελφοί μου, προσκαλεῖ τὸν ἄνθρωπο συνεχῶς, ἀλλὰ ἐμεῖς εἴμαστε ἀρνητὲς τῆς μεγάλης κλήσεως. Δὲν ἐπιλέγουμε τὴν ἐπιστροφὴ στὴν προπτωτικὴ κατάσταση, τὴν συμμετοχή μας στὴν ζωοποὶ χάρη, δὲν θέλουμε νὰ χορτάσουμε ἀπὸ τὸν ἄρτο τῆς ζωῆς, γι' αὐτὸ καὶ μένουμε νηστικοὶ πινευματικὰ καὶ πεινασμένοι.

Σὲ τρεῖς κατηγορίες κατέταξε ὁ Κύριος ὅσους ἀρνοῦνται νὰ γευθοῦν τὰ ἀγαθὰ τοῦ δείπνου Του. Στὴν πρώτη ὄμάδα εἶναι οἱ δοῦλοι τῶν αἰσθητῶν. «Ἄγρον ἡγόρασα καὶ ἔχω ἀνάγκην ἔξελθεῖν καὶ ἵδεῖν αὐτόν». Ἐδῶ ἀνήκουν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ποὺ ἀρνοῦνται νὰ ἐκκλησιασθοῦν καὶ νὰ ἐκκλησιοπιθοῦν, γιατὶ εἶναι ὑποδουλωμένοι στὴν ὄλη. Δὲν τὴν βλέπουν ὡς δῶρο Θεοῦ καὶ δὲν τὴν ἀναφέρουν σὲ Αὐτόν. Τί κάνουμε στὴν Θεία Λειτουργία; Προσφέρουμε τοὺς καρπούς μας στὸν Θεὸ ποὺ τοὺς ἀγιάζει καὶ στὴν συνέχεια ἀγιαζόμαστε καὶ ἐμεῖς ἀπὸ αὐτούς. Ὄταν δὲν ζοῦμε εὐχαριστιακά, ὅταν δὲν θεωροῦμε τὰ ἀγαθά μας ὡς δῶρο Θεοῦ, τότε ὑπηρετοῦμε δουλικὰ τὴ γῆ, ἀφήνοντας ἔρημη τὴν καρδιά μας, πεινασμένη τὴν ψυχή μας.

Δεύτερη ὄμάδα ἀρνητῶν καὶ πινευματικὰ πεινασμένων εἶναι οἱ δοῦλοι τῆς ἐργασίας. «Ζεύγη βιῶν ἡγόρασα πέντε καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά». Ὁμάδα ἀνθρώπων μὲ νοῦ καὶ καρδιὰ προσηλωμένα στὰ γήινα, στὴ δουλειὰ ποὺ γίνεται ἔτσι δουλεία, γιατὶ ὑποχρεώνει αὐτοὺς

τοὺς ἀνθρώπους νὰ εῖναι ύποταγμένοι στὸν χρόνο, νά μετρᾶνε τὴ ζωή τους μὲ ὄχτάωρα καὶ ἐργάσιμες μέρες, νὰ δυσκολεύονται νὰ καταλάβουν ὅτι ἐργάζονται γιὰ νὰ ζοῦν καὶ ὅχι ὅτι ζοῦν γιὰ νὰ ἐργάζονται. Ἡ Ἐκκλησία ὅμως δὲν ἀρνεῖται τὴν ἐργασία, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀπολυτοποιεῖ. Τὴν θεωρεῖ σὰν ἐργόχειρο στὴ ζωή μας. "Ἐτσι κέντρο καὶ στόχος τῶν ἐπιδιώξεών μας πρέπει νὰ εῖναι ἡ ἐν Χριστῷ ζωή, ἡ ἀποδεσμευμένη ἀπὸ τὴν δουλεία τοῦ χρόνου, ἀπὸ τὴν τυραννία τοῦ κέρδους.

Κατὰ ἔνα περίεργο τρόπο ἡ τρίτη ὁμάδα ἀρνητῶν καὶ πεινασμένων προβάλλει ὡς δικαιολογία τῆς ἀρνήσεώς τους τὴν οἰκογενειακὴ ζωή. «Γυναῖκα ἔγημα καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν». Ὁ γάμος ἔγινε ἐμπόδιο καὶ δὲν ἔλαβαν μέρος στό μεγάλο Δεῖπνο. Συμβαίνει καὶ σήμερα αὐτό. Ἀρκετοὶ θεωροῦν τὸν γάμο καὶ τὰ οἰκογενειακὰ βάρη ἐμπόδιο. Ὅμως ἡ Ἐκκλησία εὐλογεῖ τὴ συζυγία καὶ τὴν οἰκογενειακὴ ζωή, ἡ ὁποία μὲ τῇ μετοχῇ της στὴ λατρεία ἐλαφρώνει τὸ βάρος της, ἀνανεώνεται καὶ διατηρεῖ τὴν ἐνότητά της.

Ἡ πρώτη ὁμάδα, ποὺ ἀρνοῦνται τὴ συμμετοχή τους στό μεγάλο Δεῖπνο δεμένοι μὲ τὸν ἀγρὸ καὶ τὴν γῆ, ἀποκηρύσσουν τὴν πρόσκληση γιὰ σωτηρία. Ἀρνηση ὅμως τῆς σωτηρίας σημαίνει ἐπιλογὴ τοῦ θανάτου. Ἡ δεύτερη ὁμάδα εἶναι φορτωμένη ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὴν φροντίδα γιὰ τὰ ἐπαγγελματικά, γι' αὐτὸ μὲ πεῖσμα φροντίζουν ὑπερβολικὰ τὶς ἐργασίες τους καὶ ὅχι τὴ σωτηρία τους. Ἄδιαφορία ὅμως γιὰ τὴ σωτηρία σημαίνει θάνατο. Ἡ τρίτη ὁμάδα ἀνόητα ὑποστηρίζει πῶς δὲν συμβιβάζεται οἰκογενειακὴ ζωὴ καὶ θρησκευτικότητα, ἐνῷ οὐσιαστικὰ αὐτοστερεῖται τὸν πινευματικὸ ἀνεφοδιασμό.

὾οι, ἀδελφοί μου, καταλαβαίνομε ὅτι ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ Μεγάλου Δείπνου καὶ τῶν προσκεκλημένων ἀφορᾶ στό μεγάλο Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὃπου προσφέρεται «ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς» (Ιωάν. 6-51), ποὺ μᾶς μεταγγίζει τὴ ζωὴ καὶ τὴν Ἀνάσταση. Αὐτὴ τὴν προοπτική, αὐτὴ τὴ διάσταση τὴ ζοῦμε μόνο στὴ Θεία Εὐχαριστία, γιατὶ ἐκεῖ ὄλα καὶ ὄλοι μεταμορφώνονται, ὄλα ἀλλάζουν. Τότε τὸ παρὸν γίνεται αἰώνιο καὶ τὸ αἰώνιο ἔρχεται τόσο κοντά μας μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ποὺ μᾶς καθιστᾶ συνδαιτυμόνες στὸ οὐράνιο δεῖπνο Του, δηλαδὴ κληρονόμους τῆς οὐρανιας Βασιλείας Του. Άμήν.

[dkpdf-button]